

BA NGÀY VỚI QUÝ

Tiểu thuyết

**Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”**

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 9)

Họ đến ngã năm Hàng Bột vào khoảng chín giờ tối. Lại một lần nữa, cô gái chỉ một quán giải khát ở mặt phố:

- Ghé vào kia.

Hai người vào quán. Chủ quán ở đây là một cô gái rất trẻ, chỉ trạc độ mười bảy tuổi và béo mũm mĩm như một con búp bê trong bộ đồ ngủ màu hồng. Khi cô ta mang nước cam tới, cô gái cùng đi với Hưng chợt hỏi:

- Đạo này tụi con Ly Ly với con Nhung dạt đi đâu hả mày?

Cô gái kia toét miệng cười:

- Nghe nói bên quán “Xanh”. Cần gấp à?

- Còn con Phương?

- Có đấy. Tối nay nó cặp với một thằng cha đi Cúp “tôm”. Vào đây từ lúc bảy rưỡi. Biền lâu rồi.

Cô gái gật đầu rồi trao cho Hưng một ly nước cam:

- Anh uống đi!

Hưng đỡ ly nước. Cô chủ quán vẫn đứng cạnh đó, đưa mắt nhìn lướt qua chàng trai rồi bỗng hỏi:

- Đạo này bà chị chịu hạ mình ngồi xe máy “dân chủ” à?

Hưng hiểu ý cô ta muốn ám chỉ chiếc xe máy Minsk anh đang dựng bên ngoài quán. Cô gái cùng đi với anh trừng nhìn cô chủ quán.

-Không phải việc của mày!

Cô chủ quán cười hình hích rồi quay trở lại quầy và bật máy cassette. Một giai điệu buồn bã vang lên để làm nền cho một giọng ca nghe còn buồn bã hơn: *"Vùng ngoại ô tôi có căn nhà tranh/ Tuy bé nhưng mà xinh/ Tháng ngày sống riêng một mình..."*

Những lời hát buồn bã như đã tạo nên liên tưởng không vui khiến cô gái đang ngồi đối diện với Hưng chợt thở dài và đôi mắt của cô ta bỗng hiện lên một nỗi buồn âm thầm xa xăm. Trong thoáng đó, khuôn mặt của cô nom thật tội nghiệp khiến chàng trai sững sốt. Như để tránh cái tâm trạng ấy, cô gái đưa ly nước cam lên uống một hơi dài rồi bỗng dằn mạnh ly xuống bàn, nhìn thẳng vào mắt Hưng:

-À quên, chưa nói với anh tên tôi là Yến. Còn anh?

-Tôi là Hưng - chàng trai khề đáp

-Anh Hưng. Tôi nhớ rồi!

Cô gái lẩm nhẩm như đang tự nói với mình rồi quay lại phía quầy hàng, giờ lên búng "tróc" một tiếng

-Linh Lan! Trả tiền!

6.

Cũng vào thời điểm đó, trên con thuyền đang bập bênh trên sông, Thùy Dương chợt tỉnh giấc. Ngay bên cạnh cô là người đàn bà lẩm mồm đang ngủ li bì. Thị nằm ngửa, hai chân dang rộng. Từ cái miệng há hốc thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng khò khè và từng luồng hơi thở thối khắn mỗi lúc làm cho không khí thêm ngột ngạt. Ngay bên ngoài khoang thuyền có một ngọn đèn nhỏ và từ đó vọng tới những tiếng rì rầm của vài ba giọng đàn ông khác nhau. Đôi khi lại nghe thấy những âm thanh lạch cạch như thể có ai đó đã bỏ một viên sỏi vào trong ống để lắc...

Cố gắng thật nhẹ nhàng để không làm cho mẹ đàn bà tỉnh giấc, Thùy Dương lật sấp người lại và chăm chú lắng nghe. Bây giờ thì cô đã

hoàn toàn tỉnh táo nhưng cảm thấy đói ghê gớm. Cô chưa biết là mình nằm ở đây qua một ngày đêm mà chưa ăn uống gì.

Ở bên ngoài, những tiếng lạch cạch lại tiếp tục. Sau đó là một phút im lặng. Cuối cùng một tiếng cười khoái trá vang lên và một kẻ nào đó nói bằng cái giọng nghệt mũi:

-Hôm nay chú mày số chó rồi!

Một tiếng chửi tục tũn thay cho câu trả lời. Sau đó, kẻ vừa chửi nói bằng giọng khàn khàn:

-Đánh tiếp. Quả này năm đồng!

Giọng thứ ba the thé như tiếng đàn bà cất lên hưởng ứng:

-Xong. Châu tiền ra?

-Đây – Cái giọng khàn đặc rít lên - Lần này cho mày chọn trước.

-Được thôi, vậy tao chẵn - Giọng the thé đáp lại.

Những tiếng lạch cạch lại vang lên trong sự im lặng căng thẳng. Lát sau, kẻ có cái giọng khàn khàn bỗng hộc lên tức tối. Hắn tự nguyện rửa mình:

- Đ. mẹ! Chó vẫn cứ là chó!

Giọng nói nghệt mũi khuyên:

-Tè một cái đề giải đen, mày!

Gã kia nghe lời đứng lên đá thẳng xuống sông. Sau đó hắn nói:

-Bây giờ bảy chục. Nhưng chơi kiểu khác...

-Kiểu gì cũng chiều! - Giọng the thé cứng cỏi đáp lại – Thằng Vượng thay con xúc xắc khác đi!

-Chúng mày cứ châu hào ra! - Kẻ được gọi là Vượng đáp lại - Gì chứ xúc xắc, tao có cả đồng!

Có tiếng đếm tiền sột soạt. Một lát sau, tiếng lạch cạch tội nổi lại bắt đầu vang lên. Thuý Dương nín thở trườn nhẹ về phía cửa. Cô hé tầm mắt nhìn ra. Trong khoang thuyền, ở ngay trước mặt cô có ba gã đang

ngồi xúm quanh một ngọn đèn dầu. Tên cầm hai cái bát gỗ úp vào nhau đang lắc lia lịa ngồi quay lại phía cô nên cô không nhìn rõ. Còn hai tên kia, tên có giọng nói khàn khàn chính là kẻ đã đập xích lô chở cô đi tối hôm đó. Tên thứ hai nói giọng the thé có dáng người gầy thẳng, mặt choắt và đôi mắt đầy những lòng trắng luôn đảo qua đảo lại. Dù không biết gì về lĩnh vực này, Thùy Dương vẫn hiểu ngay là chúng đang đánh bạc.

-Bây giờ tao đi trước - Gã đập xích lô nói – Thăng Vượng đồ đi.

Kẻ đang cầm hai cái bát lắc mạnh thêm mấy cái nữa rồi đổ con xúc xắc xuống chiếu. Ba cặp mắt đổ dồn vào nó. Cuối cùng, gã đập xích lô reo lên:

-Ngũ nhé!

Gã có tên Vượng lại nhanh nhẹn chặt con xúc xắc đặt vào trong hai cái bát. Gã mặt choắt giơ tay ra hiệu cho hần khoan hãy lắc và quay sang hỏi gã đập xích lô:

-Nếu tao cũng cũng ngũ?

-Thì đánh lại. Coi như hoà!

- Được - Mặt choắt bặm môi lại - Ông Vượng bắt đầu đi!

Vượng giơ hai cái bát úp lên ngang tầm mắt và bắt đầu lắc. Tiếng con xúc xích reo vang. Sau đó, hần đổ xuống trước mặt. Lại một lần nữa, gã đập xích lô gặp vận đen.

-Lục rồi! - Mặt choắt hồ hởi - Lạy thánh mở bài!

Nói xong, hần nhanh tay vơ gọn đồng tiền. Trước khi bỏ tiền vào túi, hần nhặt ra một tờ năm nghìn, dúi vào tay Vượng;

- Có lộc! Tạ gia chủ!

Gã đập xích lô ngồi thừ ra với vẻ mặt đờ đẫn. Chắc là hần đã bị thua cháy túi. Trong khi đó, tên mặt choắt nhăm nháy mắt và hỏi

-Thế nào đây anh giai?

Gã đập xích lô thở hắt ra;

-Được, tao chơi khát nước với mày đây!

-Thì lộn mề ga ra xem còn đồng nào không? Hết mề nó rồi, lấy gì chơi?

-Tao không chơi bằng tiền! - Gã xích lô lạnh lùng.

-Thế anh giai định chơi bằng gì đây? Hay là bằng bộ đồ xịn này?

Mặt choắt hỏi và chỉ vào bộ quần áo với những mảnh vá lỗ chỗ mà gã đạp xích lô đang mặc khiến gã trờng mắt:

-Nghe đây đã con! Bây giờ đánh thêm một lần nữa. “Chưởng” cuối cùng. Nếu mày thắng, mày được quyền vào “chặt đầu lộn ra” với cái con bé ở trong kia...

Vừa nói hần vừa chỉ vào tấm chắn sau lưng Vượng. Khuôn mặt choắt sáng lên. Hần liếm môi hỏi:

-Ở đâu ra thế? Có ngon không?

-Đủ cho mày thở dốc như chó! - Gã đạp xích lô thản nhiên?

Mặt choắt gật đầu:

-Xong. À, nhưng nếu tao thua?

-Thì nôn ra một “bách” - Gã đạp xích lô nói thản nhiên.

-Chát quá! - Mặt choắt sầm mặt lại - Năm “xoi” thôi!

-Đúng một bách - Gã xích lô thản nhiên nhắc lại.

- Thôi thì bảy “xoi” - Mặt choắt mặc cả bằng giọng nhân nhượng.

Vượng từ nãy vẫn ngồi im, bây giờ mới thông thả xen vào:

-Theo tao thì tám “chịch”. Nhưng thằng Huỳnh phải nôn lại cho tao một “chịch”. Coi như tiền bao ô.

-Thế nghĩa là vẫn bảy chục! - Gã đạp xích lô mà từ bây giờ Thùy Dương đã biết tên hần là Huỳnh, thốt lên - Nhưng Vượng “choác” đã có ý kiến như vậy, tao đồng ý!

-Vẫn đắt quá! - Mặt choắt lắc đầu - Hơn cả vé hạng nhất! Tao không chơi!

-Nhưng mày được đi cả đêm? - Vượng phát câu - Tham thì thâm, con ạ!

Gã mặt choắt ngồi im một lát rồi bỗng gật đầu:

-Xong. Tám thì tám. Nào, chơi kiểu gì đây?

-Chắn lẻ thôi - Huỳnh nói - Lần này tao nhận lẻ

-Vậy tao chắn! - Mặt choắt nói.

Vượng nhanh nhẹn giơ hai cái bát gỗ úp vào nhau lên ngang tầm mặt. Trước khi lật, hắn nói:

-Ván cuối cùng hử? Một phát ăn ngay.

Thùy Dương lùi lại khi ngoài kia Vượng bắt đầu lật hai cái bát. Cô hiểu rằng mình đã bị đặt vào một tình thế nguy hiểm. Những ngày qua đã giúp cô phần nào hiểu được tiếng lóng của bọn đồn mạt này. Vì bị thua cháy túi, bây giờ gã đập xích lô có tên là Huỳnh kia đem chính thân xác của cô ra để đánh bạc. Hắn coi cô như một thứ đồ vật của hắn! Nếu gã mặt choắt kia thắng trong ván cuối cùng này, hắn sẽ được quyền vào ngủ với cô như với một con đĩ. Nếu thua, hắn sẽ phải trả cho Huỳnh tám chục nghìn đồng. Nhưng ngay trong trường hợp ấy, chắc chắn là cô cũng sẽ không tránh khỏi được tai họa. Không có cơ sở gì để đảm bảo rằng tên Huỳnh kia sẽ buông tha cô.

Cần phải nhanh chóng thoát khỏi cái hang ổ này. Nhưng thoát bằng cách nào? Thùy Dương quờ quạng xung quanh một cách tuyệt vọng. Cả bốn góc của cái mái thuyền này đều chằng buộc bằng dây thép nên không thể nhấc lên được. Chỉ có một lối thoát duy nhất là cửa ra vào đang chắn bằng tấm chắn. Nhưng như vậy cô sẽ chạm phải bọn chúng và chưa chắc đã thoát. Chúng sẽ kịp thời tóm lấy cô trước khi cô lao xuống sông. Làm thế nào bây giờ? Sự căng thẳng khiến Thùy Dương cảm thấy tức thở. Cô sờ tay lên mái. Bên dưới lớp lá cọ là một khung tre chắc chắn. Đó cũng không thể là con đường thoát của cô...

Ở bên ngoài bỗng vang lên tiếng reo đắc thắng của Huỳnh:

-Lẻ nhé! Mày thua rồi!

Mặt choắt bung ra một tròng tiếng chửi tục tằn bằng cái giọng the thé. Sau khi đã xía tiền ra cho Huỳnh, hấn cay cú:

-Thêm ván nữa!

-Xong ngay - Huỳnh tán thành - Nhưng phương thức như cũ đây nhé.

-Như cũ là thế nào?

-Nếu thắng, mày được quyền chui vào với “đĩa” hết đêm nay. Nếu thua thì phải nôn ra tám chục.

-Được. Nhưng lần này tao nhận lẻ.

-Thì tao chẵn vậy - Huỳnh nói giọng dễ dãi – Nào, Vượng...

-Giả tao ngay một chục cái đĩa - Vượng nói giọng cáu kỉnh - Đéo ai ngồi đây hầu không công cho chúng mày!

-Chắc lép thế? Thì đây, một chục. Nào, tiếp tục đi mày.

Tiếng con xúc xắc lại vang lên giòn tan. Lần này thì gã mặt choắt kia đã thắng. Hấn khoái trá cười sảng sặc:

-Xong ná. Thôi dẹp đi. Tao vào ổ đây...

Nói xong hấn đứng dậy vươn vai, ngáp dài và định chui vào trong mái thuyền. Vượng gọi ý

-Làm một liều lấy sức đĩa, mày?

-Thôi, lát nữa. Mót quá rồi.

Vượng quay sang hỏi Huỳnh:

-Còn chú mày. Làm một liều không?

-Có chứ, nhưng xịn không?

-Lại không xịn! Nhưng chích hay choách?

-Chích - Huỳnh nói và xắn tay áo lên - Cho một liều.

Vượng quay lại vén tấm chắn trước cửa mái rồi nhào người vào trong nắm chân mụ đàn bà đang nằm cạnh Thuỳ Dương, giật mạnh:

-Đồ chó cái, dậy!

-Cái gì? - Mụ kia uể oải nhô lên.

-Cho thằng Huỳnh một “côn”. Lấy moóc-phin ấy.

- Không. Cho đô-la-găng - Huỳnh xen vào - Tao ưa thứ ấy hơn!

Mụ đàn bà với chiếc đèn pin trong góc, bật lên soi xuống sàn gỗ rồi hí hoáy mở một cái nắp nhỏ trong góc sàn. Mụ thò tay xuống lôi lên một cái hòm nhỏ. Bên dưới những lớp rẻ rách, trong hòm có một hộp nhôm đựng dụng cụ tiêm chích.

Ở bên ngoài có tiếng Vượng giục:

-Đào cái mả bố mày sao mà lâu thế? Con đi già!

Mụ đàn bà nhặt cái hộp, đẩy hòm vào một cái góc rồi vội vã chui ra ngoài. Thùy Dương nằm im lặng. Cô run lên. Qua ánh sáng của chiếc đèn pin, cô nhìn thấy trong góc có một chiếc hòm khác đựng xoong nồi, bếp dầu và ngay cạnh đó là một con dao phay để trên một cái thớt gỗ tròn có đường kính độ hai mươi phân.

Mụ đàn bà vừa chui ra ngoài, Thùy Dương nhô lên, nhặt cái thớt gỗ rồi lui lại, ngồi tựa lưng vào một góc chờ đợi. Tay trái cô đặt trên đùi, còn tay phải vòng ra sau lưng thì nắm chặt cái thớt.

Ở bên ngoài, Huỳnh chìa cánh tay đầy những vết chích ra cho mụ chủ thuyền, còn gã mặt choắt thì hỏi Vượng:

-Tao vào được rồi chứ?

-Ừ - Vượng gật đầu và dặn thêm bằng giọng đều giả - Nhưng làm vừa vừa thôi nhé. Cần thận kéo xiủ đấy!

Mặt choắt cười hềnh hếch và vén tấm chăn chui vào dưới mái thuyền. Hắn quờ quạng trong bóng tối và chạm phải chân Thùy Dương. Bàn tay nhóp nhép của hắn nắm chặt cổ chân và bắt đầu lần ngược lên...

(Còn tiếp)

Đức Dũng